

— Ехъ, чичо, страхъ не страхъ, какво ще правя! Като ме кара мащеха ми, мога ли да не дойда!

— Така, чедо, така. Има лоши хора по свѣта, — рекла баба Марта. — Ами ти можешъ ли ми каза, кои месеци отъ годината сж добри и кои лоши?

— Охъ мари, златна бабо, — рекло девойчето, — амивсички месеци въ годината сж отъ хубави по-хубави! Нѣма ни единъ лошъ месецъ.

— Хайде налѣй си вода и си иди съ здраве, пиле! — рекла ѝ баба Марта. — Бжди благословена отъ Бога и отъ насъ! Когато говоришъ, жълтици да падатъ отъ устата ти!

Девойчето си налѣло вода, отишло си вкжщи и почукало на вратата. Мащехата излѣзла да му отвори. Когато го видѣла, че се връща съ пълни стомни и живо и здраво, мащехата се ядосала много. Тя си мислѣла, че завареничето не ще се върне вече отъ самодивското кладенче.

— Връщашъ ли се, умразнице? — рекла сонното мащехата.

— Връщамъ се, майко, — отговорило девойчето, и една жълтица паднала отъ устата му.

— Каква е тая жълтица? — краснала учудено лошата жена.

— Не зная, майко, — отвърнало кротко девойчето, и още една жълтица паднала отъ устата му.

Мащехата още по-силно закрещѣла:

— Казвай, никаквице, кой те направи да пушашъ жълтици изъ устата си! Казвай! Ако не ми кажешъ, жива нѣма да останешъ въ ржцете ми!

Девойчето се уплашило и разказало всичко, що му рекли месецитѣ.

На другата вечеръ мащехата пратила своята дъщеря на самодивската чешма, та да благословятъ и нея месецитѣ.

— Иди, щерко, иди и ти за вода тая вечеръ, та и отъ твоитѣ уста да падатъ жълтици, когато говоришъ! Но и ти да правишъ, каквото е правила сестра ти!

Отишла девойката при чешмата. Поздравила месецитѣ:

— Добъръ вечеръ, чичовци!

— Далъ Богъ добро, моме. Какво те носи тждѣва по това време?

— Дойдохъ да налѣя вода на моята добра майка.

— Ехъ има и добри хора на тоя свѣтъ, — рекла баба Марта. — Ами ти можешъ ли ми каза, кои месеци сж по-добри и кои по-лоши?

Позамислила се девойката, па рекла: